

Despre practica necanonică - botezul copiilor morți

Luna ianuarie este una dintre cele mai importante perioade pentru noi, creștinii ortodocși pentru că în această lună ne aducem aminte de botezul Domnului nostru Iisus Hristos în râul Iordanului: „În Iordan botezându-Te, Tu, Doamne, Închinarea Treimii s-a arătat...”, parcă ne mai răsună în urechi această frumoasă cântare bisericească în care ni se descoperă întreaga Sfântă Treime, Tatăl sus în cer, Fiul pe pământ primind botezul de la Sfântul Ioan Botezătorul și Sfântul Duh pogorându-se în chip de porumbel.

Învățătura bisericii ortodoxe este simplă și cuprinzătoare cu privire la taina sfântului botez: „De nu se va naște cineva din apă și din duh, nu va putea intra în Împărăția cerurilor”. Botezul este „ușa de intrare” în biserică, cel botezat devine membru activ în cadrul bisericii. Definiția botezului este clară și precisă: pot primi botezul ființele vii, raționale. Dintre toate ființele de pe pământ create de Dumnezeu doar omul a fost înzestrat cu rațiune. Rânduiala Tainei sfântului botez se găsește în cartea de slujbă numită Molitfelnic sau în Aghiasmatar.

Botezul copiilor nou-născuți se poate săvârși în orice zi, dar mai ales Duminica numai de preot sau episcop, în intervalul de la opt la 40 de zile de la naștere. Slujba botezului se săvârșește conform canoanelor în biserică, în pridvor sau în pronaos. Dacă pruncul este bolnav, ca să nu moară nebotezat poate fi botezat imediat după naștere. În cazuri excepționale, pruncul poate fi botezat de către orice persoană care la rândul ei a primit botezul creștin ortodox, chiar și de propria mamă, obligatoriu rostindu-se formula: „Se botează robul (roaba) lui Dumnezeu (numele) în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh acum și pururea și în vecii vecilor. Amin”, stropindu-se cu aghiasmă (apă). Dacă pruncul trăiește se săvârșește toată rânduiala botezului de către preot fără a se mai repeta formula. De regulă, părinții aleg copilului un nume de sfânt din calendar, iar preotul vine la casa unde s-a născut copilul, citindu-i rugăciunea de punere a numelui. Copiii care poartă numele unui anume sfânt sunt ocrotiți de către acesta, iar cei cărora părinții nu le-au ales un nume de sfânt, atunci când mai cresc își aleg un sfânt ca și ocrotitor. Trebuie precizat un lucru: botezul ortodox nu se mai repetă niciodată.

Am început acest scurt cuvânt amintind de botezul Domnului nostru Iisus Hristos și am precizat câteva elemente cu privire la botezul creștin, ca și preot, am fost întrebat de către anumite persoane de ce nu săvârșesc și eu la sărbătoarea Bobotezei, botezul copiilor morți. Practica aceasta este necanonică iar cei care o săvârșesc vor da socoteală în fața dreptului Judecător, Hristos Dumnezeu.

Copiii avortați, uciși de mame sau morți nebotezați sau din neglijența părinților, nu mai pot fi botezați. Biserica prin slujitorii săi – episcopi și preoți – administrează Sfintele Taine doar persoanelor vii care solicită acest lucru și care primesc cu credință taina respectivă. Copiii avortați de părinți, cu voie sau fără voie, din cauza unor boli grele sau morți înainte de botez, rămân la judecata

lui Dumnezeu și pe sufletul și conștiința celor care i-au ucis: mame, părinți, medici, asistente și toți cei care au contribuit în vreun fel, cu sfatul sau cu fapta la această crimă. Am spus crimă pentru că învățătura bisericii spune că, din momentul conceperii pruncul primește suflet de la ziditorul tuturor ființelor, Dumnezeu.

Părintele Ioanichie Bălan spunea: „Preoții care obișnuiesc împotriva canoanelor și practicii bisericii să boteze la Bobotează și în ziua Sfântului Ioan Botezătorul (7 ianuarie) copiii avortați, trebuie să se spovedească la episcop și să facă un aspru canon, căci săvârșesc un botez mincinos, fals, lipsit de harul mântuirii. Prin aceasta ei amăgesc naivitatea credincioșilor și încurajează uciderea de copii. De aceea, preotul care practică necanonic botezul copiilor avortați și al celor morți nebotezați, trebuie să fie cate-risit, pierzând harul preoției”.

Dacă ne vom apleca atenția spre cărțile părintelui Cleopa, în volumul 7 referitor la botezul copiilor morți vom găsi următorul răspuns: „...Cine a îndrăznit să boteze un copil mort sau avortat, nu mai poate fi preot în veacul veacului. Ce botezi? Țărâna! Doar sufletul a plecat din clipa când a murit. Cum? Te-ai făcut preot și te-apuci să botezi la cimitir și să înșeli lumea? Mare nebunie! Am auzit pe undeva că preotul botează la Botezul Domnului pe cei avortați. Asta-i nebunie! Asta-i ieșire din minți! Nu se botează în veacul veacului, a plecat sufletul lui.”

Suferința pierderii unui copil nu o poate descrie nimeni în cuvinte... de s-ar aduna mințile cele mai luminate la un loc și tot nu ar găsi cuvintele potrivite pentru a-i mângâia pe părinții aflați în suferință... aici intervine altceva și anume nădejdea, credința și lacrimile; nădejdea că Dumnezeu îți va dărui un prunc de care te vei bucura, credința în Dumnezeu care le rânduiește pe toate bune, iar lacrimile tristeții se vor transforma în lacrimi de bucurie când vei fi strigat de către pruncul care va veni în lume, tată și mamă...

Rămânem întotdeauna cu întrebarea înfiptă ca un pumnal în inima noastră: Se poate face ceva pentru pruncii plecați fără vreme din această lume? Răspunsuri poate că ar fi multe, dar unul cu

siguranță mi-a rămas în minte. La ultima ședință părintele protopop ne-a spus: nu înșelăciunile pe care le fac unii la Bobotează au vreo valabilitate, ci lacrimile pe care le varsă părinții pentru pruncul pierdut, acesta este „botezul” pe care îl primește pruncul pierdut. Când se mântuiesc părinții atunci și copii se mântuiesc, se vor aduna cu toții acolo unde nu este nici durere, nici suspin în Raiul după care tânjim...

CUM CANONISEȘTE BISERICA PĂCATUL AVORTULUI

"Femeia care a pierdut pruncul (sarcina) fără voie, se canonisește (se oprește de la Sfânta împărtășanie) un an de zile" (Sfântul Ioan Postitorul, canonul 22).

"Femeile care desfrânează și își omoară fătul în pânțele... să se împărtășească la ieșirea din viață, iar procedând cu iubire de oameni..., hotărâm să fie oprite de la cele Sfinte 10 ani, după treptele hotărâte" (Ancira, canonul 21).

"Femeile care iau buruieni otrăvitoare și pierzătoare, ca și cele ce primesc otrăvuri omorătoare de prunci, să se supună canonului ucigașului, adică să fie oprite 20 de ani de la Sfânta împărtășanie" (Sinodul VI ecumenic, canonul 91 și Sfântul Vasile cel Mare canonul 56).

"Orice femeie care va bea ierburi să nu nască copii, să nu se împărtășească șapte ani și să facă 200 de metanii pe zi. Iar de se va întâmpla ei a muri prin avort, să nu se îngroape în cimitir" (Pravila Bisericească de la Govora, pag. 115).

În scaunul spovedaniei, în epitimia sau canonul care îl dăm noi preoții trebuie să ținem cont și de momentul istoric pe care îl trăim. Nu că acesta ar avea cuvânt determinant numai decît, ci trebuie cântărită starea reală a sufletului omenesc din acest moment istoric. În plus, intervine faptul că sunt o serie întregă de împrejurări, de situații între soț și soție, o serie întregă de judecăți și prejudecăți de care trebuie să ții cont, ca duhovnic, mai ales când este vorba să oprești ani de zile de la împărtășit.

Pr. Ionuț ALUNGULESEI